

ДЖЕФРИ АРЧЪР НЕЖЕЛАНО ЗАВРЪЩАНЕ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

Май 1986

Хамид Зебари се усмихна при мисълта, че съпругата му Шерийн го откарва на летището. Преди пет години, когато пристигнаха в Америка и потърсиха политическо убежище, никой от двамата не би помислил дори, че подобно нещо е възможно. След като започнаха новия си живот в Щатите, Хамид започна да вярва, че всичко е възможно.

— Кога се връщаш, татко? — попита Надим, закрепен с предпазния колан на задната седалка до сестра си Мей. Тя бе още много малка и не можеше да разбере защо баща ѝ заминава.

— Само след две седмици, обещавам. И повече няма никъде да ходя — отвърна баща им. — А щом се върна, отиваме на почивка.

— Колко са две седмици? — поинтересува се синът му.

— Четиринайсет дни — засмя се Хамид.

— И четиринайсет нощи — добави съпругата му, докато паркираше до тротоара под табелата на „Тюркиш Еървейз“. Натисна някакво копче на таблото и багажникът се отвори.

Хамид изскочи от колата, грабна багажа и го остави на тротоара, а след това седна на задната седалка. Прегърна първо дъщеря си, а след това и сина си. Мей се разплака — не защото той заминаваше, а защото бе свикнала да плаче винаги, когато колата спре неочаквано. Той я остави да приглади гъстите му щръкнали мустаци — единствен и изпитан начин реките от сълзи да пресъхнат.

— Четиринайсет дни — повтори синът му.

Хамид прегърна съпругата си и усети заоблечения ѝ корем с третото им дете.

— Ще дойдем да те посрещнем — провикна се Шерийн, докато мъжът ѝ плащаше на носача, застанал на тротоара.

Митничарите провериха шестте празни куфара и щом влезе в терминала Хамид се отправи към бюрото на „Тюркиш Еървейз“. Ползваше този полет два пъти в годината, така че не се налагаше да моли момичето зад гишето да го упъти накъде да върви.

След като предаде багажа и си взе бордната карта, на Хамид му оставаше цял час, докато повикат пътниците за неговия полет. Отправи се, без да бърза към изход В27. Винаги бе едно и също — турският самолет щеше да е на стоянка на половината път до Манхатън. Докато минаваше покрай гишето на „Пан Ам“ при изход В5, той забеляза, че

ще излетят цял час преди него, привилегия за онези, готови да платят допълнителни шейсет и три долара.

Когато пристигна в залата за отвеждане към самолета, стюардеса на турските авиолинии поставяше на таблото надпис за полет 014, Ню Йорк — Лондон — Истанбул. Часът на излитане бе 10:10.

Местата в залата започваха да се запълват с разнообразна група пътници. Турци, които се връщаха да посетят семействата си, американци, които държаха да спестят шейсетте и три долара, бизнесмени, изчислили внимателно перо разходи и установили, че не могат да си позволят разточителство.

Хамид бавно се отправи към бар ресторанта и си поръча кафе и две рохки яйца, а след това помоли и за картофени кюфтета. Всички тези дребни ежедневни неща му напомняха за първите дни, когато вкуси свободата и не му позволяваха да забрави колко много дължи на Америка.

— Моля, пътниците за Истанбул с малки деца да заемат местата си в самолета — обяви стюардесата по микрофона.

Хамид преглътна последната хапка картофено кюфте — още не беше се научил да полива всичко с кетчуп, както правеха американците, а след това допи рядкото безвкусно кафе. Нямаше търпение да вкуси отново гъстото турско кафе, което сервираха в малки чашки от костен порцелан. Това обаче, бе нищожна жертва, в сравнение с привилегията да живее в свободна страна. Плати сметката и остави долар бакшиш в малкия метален поднос.

— Моля пътниците с места от ред 35 до 41 да заемат местата си.

Хамид стисна куфарчето си и се отправи по ръкава към самолета. Служител на „Тюркиш Еърлайнс“ провери бордната му карта и той продължи.

Мястото му бе до пътеката, в края на икономична класа. Още десет пътувания, каза си той и ще може да пътува с бизнес класа на „Пан Ам“. Тогава вече ще може да си го позволи.

Всеки път, когато гумите на самолета се отделяха от земята, Хамид се взираше през малкия люк към приемната си страна и наблюдаваше как се смалява и скрива от погледа му. Всеки път бе едно и също, всеки път едни и същи мисли кръжаха в главата му.

Бяха изминали почти пет години, откакто Саддам Хюсеин го уволни от иракския кабинет, след като бе заемал поста министър на

земеделieto едва две години. Онази есен житната реколта бе слаба, но след като Народната армия прибра своя дял, а посредниците изискаха своето, се наложи иракският народ да пристегне коланите. Някой трябваше да поеме вината и очевидната изкупителна жертва се оказа министърът на земеделието. Бащата на Хамид, търговец на килими, открай време настояваше синът му да поеме семейния бизнес, дори го предупреди, преди да почине да не приема министерския пост, защото и тримата му предшественици бяха първо уволнени, а по-късно изчезнаха безследно. Нямаше човек в Ирак, който да не знае какво означава „безследно изчезнал“. Въпреки това Хамид прие поста. През първата година реколтата бе отлична и той си позволи да повярва, че Министерството на земеделието ще се окаже трамплин за по-велики дела. Освен това нали лично Саддам го представи пред Комитета на революционното командване като „моя добър и много близък приятел“! На трийсет и две човек все още си въобразява, че е безсмъртен.

Бащата на Хамид се бе оказал не само прав, а и единственият му приятел — останалите се разбягаха като пилци, когато президентът го уволни — не можеше да разчита на никой да му помогне да избяга.

Единствената застраховка, която Хамид направи, докато работеше като министър от кабинета, бе всяка седмица да тегли от банковата си сметка суми, малко по-големи, отколкото му бяха необходими. След това сменяше непохарчените пари в американски долари при някой уличен сараф, като всеки път ходеше при различен и никога не обменяше много, да не би да предизвика съмнения. В Ирак всички бяха шпиони.

В деня, в който го уволниха, той провери колко е скрил под дюшека. Беше успял да събере единайсет хиляди двеста два и един американски долара.

Следващия четвъртък, денят, в който започва уикенда в Багдад, заедно с бременната си съпруга се качиха на автобуса за Ербил. Остави мерцедеса си паркиран на видно място, на алеята пред просторния си дом в покрайнините, а двамата с Шерийн без никакъв багаж — само с паспортите, навитите на руло долари, скрити в широките дрехи на съпругата му и малко иракски динари, с които да успеят да се доберат до границата — потеглиха на рисковано пътешествие.

Никой нямаше да се сети да ги търси в автобуса за Ербил.

Щом пристигнаха в Ербил, Хамид и съпругата му се качиха на такси до Сулаймания и похарчиха почти всичките си динари, за да платят на шофьора. Прекараха нощта в малък хотел, далече от центъра на града. Не можаха да заспят, докато чакаха ранобудното слънце да блесне през завесите.

На следващия ден друг автобус ги откара високо сред хълмовете на Кюрдистан и привечер пристигнаха в Зако.

Последната част от пътуването се оказа най-бавна. За двеста долара ги поведоха нагоре в планините на магарета. Младият кюрдски трафикант не признаваше иракските динари. Той преведе бившия министър от кабинета и съпругата му през границата рано на следващата сутрин и ги остави да се придвижват пеша до най-близкото турско село. Пристигнаха в Кирмизи Ренга вечерта и прекараха поредната безсънна нощ на малката гара в очакване на първия влак за Истанбул.

През дългото пътуване към турската столица, Хамид и Шерийн спаха, а на следващата сутрин се събудиха с пълното съзнание, че са бегълци. Първото нещо, което Хамид направи в големия град, бе да внесе десет хиляди и осемстотин долара в банка „Из“. След това се отправи към американското посолство, представи дипломатическия си паспорт и поиска политическо убежище. Баща му бе подсказал, че наскоро уволнен министър от иракския кабинет е ценна придобивка за американците.

От посолството настаняха Хамид и съпругата му в първокласен хотел и незабавно уведомиха Вашингтон за придобивката си. Обещаха да се свържат с Хамид час по-скоро, но така и не му обясниха колко дълго ще чака. Той реши да оползотвори времето като посети пазара на килими в южната част на града, често посещавано от баща му място.

Много от търговците помнеха бащата на Хамид — честен човек, който обичал да се пазари и изпивал безброй чаши кафе и често им разказвал за сина си и решението му да се включи в политиката. Беше им приятно да се запознаят лично, особено след като разбраха с какво възнамерява да се заеме синът, след като се установи в Щатите.

След седмица на семейство Зебари им издадоха американски визи и ги качиха на самолет за Вашингтон за сметка на правителството, което включваше и таксата за свръх багаж заради двайсет и трите турски килими, с които семейството се беше сдобило.

След пет дни непрестанни разпити, от ЦРУ благодариха на Хамид за сътрудничеството и полезната информация, която им бе предоставил. Най-сетне му позволиха да започне новия си живот в Америка. Заедно с бременната си съпруга и двајсет и три килима, той се качи на влака за Ню Йорк.

Шест седмици по-късно Хамид откри подходящ магазин в Лоуър Ийст Сайд в Манхатън, където изложи килимите. След като той подписа петгодишен договор за наем, Шерийн незабавно се зае да изпише новото им поамериканчено име над витрината.

Минаха почти три месеца преди Хамид да продаде първия килим, а междувременно оскъдните му спестявания се бяха стопили почти напълно. Към края на първата година, шестнайсет от двајсетте и три килима бяха продадени и той разбра, че скоро ще му се наложи да предприеме ново пътуване до Истанбул, за да купи стока.

Оттогава бяха изминали четири години, а наскоро семейство Зебари си намериха по-голям магазин в Уест Сайд с малък апартамент над него. Хамид все повтаряше на съпругата си, че това е едва началото, че в Съединените щати всичко е възможно. Той самият вече се смяташе за истински американски гражданин не само заради мечтания син паспорт, който потвърждаваше този факт. Беше приел, че докато Саддам е на власт, не може да стъпи отново в родината си. И домът, и всичко, което притежаваше отдавна му бе отнето от иракската държава и в негово отсъствие му бе издадена смъртна присъда. Съмняваше се, че ще види отново Багдад.

След краткия престой в Лондон, самолетът се приземи на летище „Ататюрк“ в Истанбул няколко минути по-рано от официалното разписание. Хамид се регистрира в обичайния малък хотел и веднага разпредели времето си за предстоящите две седмици. Стана му приятно да се озове сред шума и какофонията на многолюдната турска столица.

Искаше да посети трийсет и един търговци, защото този път се надяваше да се върне в Ню Йорк с поне шейсет килима. Това означаваше, че му предстоят четиринайсет дни, които ще прекара в пиене на турско кафе и пазарлъци, тъй като цената на търговците бе поне три пъти по-висока, отколкото Хамид бе склонен да плати — или отколкото търговецът искаше да получи. Този процес не му бе

неприятен. Също като баща си, се наслаждаваше тайно на този задължителен елемент на работата си.

В края на двете седмици, Хамид бе купил петдесет и седем килима за малко повече от двайсет и една хиляди долара. Подбираше стоката внимателно, според вкуса на капризните нюйоркчани и бе уверен, че в Америка ще спечели поне сто хиляди долара от покупката. Пътуването бе толкова успешно, че Хамид си позволи да се качи на поранния полет на „Пам Ам“ за Ню Йорк. Все пак бе заработил многократно онези шейсет и три долара.

Още преди самолетът да излети, го обзе нетърпение да види Шерийн и децата, а нюйоркският акцент на американската стюардеса и ведрата ѝ приятелска усмивка го накараха да се почувства така, сякаш вече си е вкъщи. След като сервираха обяда, той реши, че не му се гледа филм и се унесе в мечти за всичко, което можеше да постигне в Америка с течение на времето. Може би синът му щеше да се ориентира към политиката. Дали Съединените щати щяха да са готови да приемат президент от иракски произход към 2025 година? Тази идея наистина го развесели, след което потъна в сън.

— Дами и господа — избумтя дълбок южняшки глас по високоговорителите, — говори капитанът. Съжалявам, че прекъсвам филма и че събуждам всички, които си почиват, но възникна дребен проблем с десния двигател. Няма причина за тревога, но според изискванията на авиационните власти се налага да се приземим на най-близкото летище и да отстраним проблема, преди да продължим. Ще се забавим не повече от час. Ще се постареем да наваксае изгубеното време.

Хамид се събуди веднага.

— Няма да слизае от самолета, той като кацането е непредвидено. Така ще можете да се похвалите пред близките си у дома, че сте били в Багдад.

Хамид усети как отмалява, а главата му се люшна напред. Стюардесата веднага притича.

— Добре ли сте, господине? — попита тя.

Той вдигна поглед.

— Трябва веднага да говоря с капитана. Незабавно!

Стюардесата с един поглед прецени, че молбата на пътника не е само каприз и го поведе по спиралната стълба, през салона на първа

класа към пилотската кабина.

Почука на вратата, отвори и каза:

— Капитане, един от пътниците настоява да говори с вас.

— Нека влезе — обади се южняшкият глас. Капитанът се обърна към разтреперания Хамид. — С какво мога да ви помогна, господине? — попита той.

— Казвам се Хамид Зебари. Американски гражданин съм — започна той. — Ако се приземим в Багдад, ще ме арестуват, измъчват и екзекутират. — Думите му сякаш се изливаха сами. — Аз съм политически бежанец и искам да ви уверя, служителите на режима ще ме ликвидират без колебание.

Един поглед бе достатъчен на капитана, за да се увери, че Хамид не преувеличава.

— Поеми, Джим — обърна се той към втория пилот, — за да поговоря с господин Зебари. Съобщи ми веднага, щом получим разрешение за кацане.

Капитанът разкопча предпазния колан и поведе Хамид към няколко празни места в салона за първа класа.

— Разкажете ми сега всичко спокойно — помоли той.

През следващите няколко минути Хамид обясни защо и как му се е наложило да напусне Багдад и как е започнал живота си в Америка. Когато приключи с разказа си, капитанът поклати глава и се усмихна.

— Не се тревожете, господине — увери го той. — Няма да се наложи да слизаме от самолета, така че паспортите на пътниците няма да бъдат проверявани. Излитаме веднага щом оправим двигателя. Останете в първа класа, за да можете да поговорите с мен, ако отново се почувствате зле.

Зле ли? — повтаряше си Хамид, когато капитанът го остави, за да обсъди нещо с втория пилот. Отново се разтрепери.

— Дами и господа, говори капитанът. Искам да ви съобща последните новини. От Багдад получихме разрешение за кацане, започваме спускане и след около двацет минути ще се приземим. След това ще рулираме до далечния край на пистата и ще изчакаме инженерите. Щом отстранят проблема, излитаме незабавно.

Всички въздъхнаха, само Хамид бе стиснал облегалката на стола и му се искаше да не бе обядвал. През следващите двацет минути

треперенето не престана и той за малко не припадна, когато гумите докоснаха родната му земя.

Взираше се през люка, докато самолетът рулираше покрай познатия терминал. Забеляза въоръжената охрана на покрива и край вратите към пистата. Помоли се на Аллах, помоли се на Христос, помоли се дори на президента Рейгън.

През следващите петнайсет минути тишината бе нарушена единствено от мотора на служебен микробус, който пресече пистата и спря до дясното крило на самолета.

Хамид не откъсваше очи от двамата яки инженери, понесли огромни кутии с инструменти. Качиха се на малък кран и се издигнаха на нивото на крилото. Започнаха да демонтират външната обшивка на моторите. Четирийсет минути по-късно върнаха на място обшивката и се спуснаха на земята. След това микробусът се отправи към терминала.

На Хамид му олекна, дори се отпусна. Стегна предпазния колан, изпълнен с надежда. Сърцето му намали ритъма си от 180 удара в минута на около 110, но той знаеше, че всичко ще бъде наред едва когато самолетът се вдигне във въздуха и сам се убеди, че няма да се връща повече. През следващите няколко минути не се случи нищо и паниката отново стисна Хамид за гърлото. След това вратата на пилотската кабина се отвори и капитанът се насочи към него с мрачно изражение.

— Елате за малко при нас — прошепна капитанът.

Хамид разкопча колана и успя да се изправи на крака. Последва капитана, обзет от лошо предчувствие. Краката му омекнаха, когато вратата се хлопна зад него.

Капитанът обясни направо.

— Инженерите не са успели да открият проблема. Главният инженер ще бъде зает поне още час, така че ни наредиха да слезем от самолета и да почакаме в транзитната зала, докато си свършат работата.

— Предпочитам да умра в самолетна катастрофа — побърза да заяви Хамид.

— Не се притеснявайте, господин Зебари, измислихме разрешение на вашия проблем. Ще ви дадем една от нашите

униформи. Така ще останете с нас през всичкото време и ще използвате залата за екипажи. Никой няма да поиска паспорта ви.

— Ами ако някой ме познае... — започна Хамид.

— След като се отървете от мустаците и облечете пилотска униформа, ще сложите черни очила и шапка и дори майка ви няма да ви познае.

С помощта на ножици, а след това пяна за бръснене и самобръсначка, осигурени от капитана, Хамид се лиши от гъстите щръкнали мустаци, с които толкова се гордееше, а над горната му устна остана петно, все едно че се бе изцапал с ванилов сладолед. Главната стюардеса го намаза с фон дьо тен и мястото се сля с останалата част от кожата му. Хамид не беше убеден, че ще се получи, ала след като си сложи униформата на пилот и се огледа, трябваше да признае, че би било чудо, ако някой го разпознае.

Пътниците слязоха първи от самолета и специално рейсче ги откара на терминала. Елегантен транзитен микробус дойде за екипажа, и малката група напусна машината като всички внимаваха Хамид да е заобиколен плътно през всичкото време. Колкото повече приближаваха към терминала, толкова по-нервен ставаше Хамид.

Охраната не прояви почти никакъв интерес към униформените американци, докато влизаха в сградата и в нея се настаняваха на дървени пейки в боядисаната в бяло зала. Единствената украса в нея бе огромен портрет на Саддам Хюсеин в парадна униформа, стиснал автомат „Калашников“. Хамид не смееше да погледне портрета на „своя добър близък приятел“.

Друг екипаж също чакаше, за да се качат на самолета си, ала Хамид бе толкова уплашен, че не поде разговор с никой от тях.

— Французи са — уведоми го главната стюардеса. — Сега ще разбера дали вечерният курс си е струвал усилието. — Настани се до капитана на френския самолет и се опита да зададе простичък въпрос.

Френският капитан тъкмо обясняваше, че пътуват за Сингапур през Ню Делхи, когато Хамид го забеляза: Саад ал Такрити, едно време лична охрана на Саддам, влезе в залата. По пагоните му разбра, че сигурно е станал шеф на охраната на летището.

Хамид започна да се моли старият му познат да не погледне към него. Ал Такрити обиколи залата, огледа френския и американски екипажи и задържа поглед на черния чорапогащник на стюардесата.

Капитанът докосна Хамид по рамото и той едва не подскочи.

— Спокойно, всичко е наред. Просто исках да ви кажа, че главният инженер идва насам, така че едва ли ще се бавим още дълго.

Хамид погледна към самолета, спрял близо до машината на „Еър Франс“ и забеляза как познатият микробус спира до дясното крило. Мъж в син гащеризон слезе от самолета и се качи на крана.

Хамид се изправи, за да погледне по-добре и в този момент Саад ал Такрити се върна в залата. Спря рязко и двамата мъже се взряха един в друг за кратък миг, а след това Хамид бързо се върна на мястото си до капитана. Ал Такрити се шмугна в странична стая, на която бе поставен надпис „Влизането забранено“.

— Мисля, че ме забеляза — призна Хамид.

Фон дьо тенът бе започнал да се стича над горната му устна.

Капитанът се наведе към главната стюардеса и прекъсна сладкия ѝ разговор с френския капитан. Жената изслуша нарежданията на капитана и опита с по-напорист подход към французина.

Саад ал Такрити излезе с отсечена крачка от офиса и се отправи към американския капитан. Хамид имаше чувството, че ще припадне.

Без дори да поглежда Хамид, Ал Такрити излая:

— Капитане, настоявам да ми представите документите си, броя на хората от екипажа и да ми предадете всички паспорти.

— Паспортите са у втория пилот — отвърна капитанът. — Ще го помоля да ви ги даде.

— Благодаря — отвърна Ал Такрити. — Когато сте готов, ми ги донесете в офиса, за да ги проверя. Междувременно, съобщете на екипажа си да остане тук. Никой при никакви обстоятелства да не напуска сградата без мое позволение.

Капитанът се надигна от мястото си и тръгна към втория пилот, за да поиска паспортите. След това добави нещо, което видимо изненада пилота. Капитанът отнесе паспортите в офиса на охраната тъкмо когато някакъв рейс спря пред транзитната зала, за да откара френския екипаж обратно на самолета.

Саад ал Такрити постави четиринайсетте паспорта на бюрото. С огромно удоволствие, съвсем бавно започна да ги разгръща. След като приключи, заяви подигравателно:

— Струва ми се, капитане, че преброих петнайсет човека от екипажа на „Пан Ам“ в залата.

— Страхувам се, че грешите — отвърна капитанът. — Само четиринайсет сме.

— Тогава имам право да настоявам за по-подробна проверка, нали, капитане? Моля, върнете документите на собствениците им. Ако някой се окаже без паспорт, искам да разговарям лично с него.

— Това е в разрез с международните споразумения — опълчи се капитанът, — сигурен съм, че знаете. Намираме се в транзитна зала и съгласно резолюция 238 на Обединените нации, не сме във вашата страна.

— Спестете си приказките, капитане. В Ирак не признаваме резолюциите на Обединените нации. А и както сам казахте, не се водите за пристигнали в страната.

Капитанът разбра, че си губи времето и престана да блъфира. Събра паспортите колкото се може по-бавно и остави Такрити да го отведе в залата. Когато се върнаха, екипажът на „Пан Ам“ се бе пръснал по пейките, някои се разхождаха, други крачеха нервно и се въртяха безцелно, а в същото време говореха на висок глас и си подвикваха.

— Кажете им да седнат — изсъска Ал Такрити, докато екипажът се щуреше из залата.

— Какво казахте? — попита капитанът и сложи длан зад ухото си.

— Кажете им да седнат! — изрева Ал Такрити.

Капитанът изпълни нареждането с огромно нежелание и след броени минути всички се бяха настанили. Въпреки това продължаваха да говорят на висок глас.

— Кажете им да млъкнат!

Капитанът бавно обиколи залата и помоли членовете на екипажа един по един да замълчат.

Очите на Ал Такрити обходиха всички пейки в транзитната зала, а капитанът зарея поглед към пистата, където френският самолет рулираше и се готвеше за излитане.

Такрити започна да брои и с огромно раздражение установи, че екипажът на „Пан Ам“ все пак се състои от четиринайсет човека. Огледа се гневно и бързо ги преброи отново.

— Всички четиринайсет са тук — заяви капитанът след като приключи с раздаването на паспортите.

— Къде е мъжът, който седеше до вас? — попита Ал Такрити, насочил пръст към капитана.

— Говорите за втория пилот ли?

— Не. Говоря за онзи, който приличаше на арабин.

— В екипажа ми няма хора от арабски произход — увери го капитанът.

Ал Такрити се приближи до главната стюардеса.

— Той седеше до вас. По горната му устна бе наплескан грим, който течеше.

— Капитанът на френския самолет седеше до мен — отвърна главната стюардеса. В мига, в който го каза, осъзна грешката си.

Саад ал Такрити се обърна и погледна през прозореца към френската машина, стигнала почти до края на пистата. Натисна някакво копче на уоки-токито си, тъкмо когато двигателите изреваха с пълна мощ, и занарежда заповеди на родния си език. И без да знае арабски, капитанът разбра за какво става дума.

Целият американски екипаж се взираше във френския самолет и със силата на волята си се опитваха да го накарат да излети по-бързо, докато гласът на Ал Такрити се повишаваше с всяка изречена дума.

Боинг 747 на „Еър Франс“ се люшна напред и започна да набира скорост. Саад ал Такрити изруга шумно, изтича от сградата и се метна в спрял отпред джип. Посочи самолета и нареди на шофьора да поеме след него. Джипът се стрелна напред и с висока скорост заобикаляше спрелите самолети. Когато стигна на пистата, сигурно бе набрал поне сто и петдесет километра в час и следващите няколко метра се движи успоредно на френската машина, докато Ал Такрити се бе изправил на предната седалка, стиснал предното стъкло и махаше към пилотската кабина.

Френският капитан му отдаде чест и колелата на Боинг 747 се отделиха от земята, докато в транзитната зала гръмнаха шумни аплодисменти.

Американският капитан се усмихна и се обърна към главната стюардеса.

— Това доказва теорията ми, че французите са готови на всичко, само и само да привлекат още един пасажер.

Хамид Зебари се приземи в Ню Делхи шест часа по-късно и веднага позвъни на съпругата си, за да ѝ разкаже какво се е случило.

Рано на следващата сутрин, друг самолет на Пан Ам го върна в Ню Йорк — първа класа. Когато Хамид излезе от терминала, съпругата му се хвърли към него и го прегърна.

Надим свали прозореца на колата и се провикна:

— Ти сбърка, татко. Две седмици са шестнайсет дни.

Хамид се ухили на сина си, ала в този момент дъщеря му избухна в сълзи и то не защото колата неочаквано бе спряла. Детето бе ужасено, че майка му прегръща непознат мъж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.